





# לראות באב"י הנחל

## סיפור השבוע



= הפצה וקרוב (חלק 1) =

וַיֵּץ (המשך הסיפור) ... והיה בענין זה כמה דברים, אך לא הייתי בכל זה אצלו ולא זכיתי לשמע מפיו הקדוש דבר בענין זה, רק שמעתי סתם מפינו שהיה אצל הרב מנסכיו.

וַיֵּץ וספר לי מעשיות אחרים ששמע אז מענין התקרבות הרב הנ"ל לרבו מהק הרב הקדוש מורנו מיכל זכר צדיק וקדוש לברכה. ואחר כך בשובו בשהיה אצל הרב מאליק הנ"ל וכבר שמע הרב מאליק את כל טענותיו וזכיותיו עם הרב מנסכיו מענין מראות, כי היה הדבר מפרסם ונשמע בסביבותם, וכשבא רבנו זכרנו לברכה אצל הרב מאליק על שבת קדש היה גם הרב מאליק מדבר הרבה בכל סעדה מענין מראות ואמר בכל סעדה וסעדה בשבת תורה, וכל התורה וכל הספורים כלם היו מענין מראות להודיע שהיא רואה באמת.

וַיֵּץ ורבנו זכרנו לברכה לא הסכים על זה כלל ושתק לו לגמרי, כי קדם שנכנס לרוב הקדוש מאליק התפלל להשם יתברך והתישב איך להתנהג עמו וכו' עלכן שתק לו רבנו זכרנו לברכה לגמרי בכל השבת. ואחר כך במוצאי שבת נכנס רבנו זכרנו לברכה לחדו בנותך בית הרב הנ"ל וביא אליו הרב מורנו צבי איזה זכרנו לברכה בעצמו ואמר לו עדן אין אתם מאמינים לי שאני רואה, אתן לכם מופת חומך שאני רואה והתחיל עוד הפעם לומר תורה ולהזכיר לו שהוא רואה, ואז השיב לו רבנו זכרנו לברכה הרבה צפוי לדרוש במעשה מרובה ולא ראו אותה מימיהם כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מגלה כ"ד): ...

וַיֵּץ פעם ארגנו בנס בצרפת במטרה להדפיס ספרי רבנו והזמינו את ר' ישראל לבנס, והיה חלוקי דעות בין החברים האם זה הדרך, ור' ישראל השיב לאחד, שכל מה שעושים בשביל לגלות רבנו - זה טוב. (ניסן תשנ"א - מבשרת)

וַיֵּץ אנשים מאוניברסיטה מפרסמת בירושלים בקשו פעם מר' ישראל להגיע אליהם בכדי שישימיע להם שירים עתיקים של רבנו הקדוש, ואחד ממשמשי סרב קצת באמרו שרוצה לנסע עלמנת להפיץ ספרים ולא לדברים אחרים הנראים לעיניו ב'חכמות'. ור' ישראל הסביר לו קצת בנעימות, שכל ענין של רבנו - הוא חשוב, וצריך לנסע בשביל כל קרוב, ולא זכור צדיק הענין. בשהגיעו החברים לאוניברסיטה, אמר ר' ישראל שקשה לו לצאת מהמכונית, ובקש להגיד לחוקר שיבוא בעצמו אליו, וכך ירד החוקר כמה קומות והגיע, ותכף ר' ישראל הסביר לו פנים ונתן לו ספרי רבנו ואמר שאין לו כח לשייר, וחרו הפיתה. והיה נראה שכל בנותו בנסיעה היה לקרב נפש שהוא צפה מרחוק באפן כזה וכו'...

וַיֵּץ אחד מאנ"ש ספר, שפעם בקש מר' ישראל את הספר אב"י הנחל, והוא השיב לו שאין בנמצא בעת, אבל לקח את הכתבת שלו והגיע עד ביתו להביא לו את הספר.

וַיֵּץ נשמע שר' ישראל בקש לקחת תמיד איזה דבר להפצה בשייצאים מהבית, אולי ימצא יהודי שיכל לקרבו על ידי זה.

וַיֵּץ ב'ששאלו החברים את ר' ישראל האם לתרגם ספרי רבנו, השיב שהעקר הוא להדפיס בלשון הקדש כדי לקרב את התלמידים, ואז ידעו כלם (ומפילא כלם יתקרבו). וכששאלו אם בכל זאת פדאי להדפיס גם קצת בלשונות זרים, שאל איזה שפות הכי נפוצות בעולם, והשיב שצריכים להתפלל להשם יתברך שיורנו רצונו (אם להדפיס קצת בשפות אחרות או לא). (י"ג אדר תשנ"ב)

וַיֵּץ בראש השנה האחרון של ימי חיו (תשנ"ה) שאל צרפתי אחד אשר היה עוסק בתרגום ספרי רבנו: "אבל לשון הקדש וצרפתית הם שתי לשונות מאד רחוקות זו מזו, לא?".



## עצות ותפילות

תפלה, יב-ג

(פ"ה) אפלו מי שנפל מאד חסודחלילה אפלו אם נפל לעברות חסודחלילה צריך גם בן שיהיה לו יראה גדולה מהשם יתברך להתחזק את עצמו בכל נקדה ונקדה שייכל למלט את נפשו מרע ולמשך את עצמו לאיזה טוב ואל יפטר את עצמו מאחר שכבר נפל כל כך אם בן התר לו הפל חסודשלו, חלילה לא תהא בזאת בישאל, כי אין חשך ואין צלמות להסתיר שם כל פועלי און. כי גם בשאל תחיתות ומתחתיו צריכין לירא את השם מאד מאד כי בכל מקומות ממשלתו: ובכור בהמה טהורה, הלכה ד אות יד; עין לקוטי עצות חדש יראה אות קון

## משיבת נפש

(פ"ה) צריכין לידע שכל מה שכתוב בספר ראשית חכמה ושאר ספרי קדש עניני קדשה וטהרה גדולה ועצם הפנים והענין של כל חטא ופגם אפלו כל שהוא, אין הכונה בכל זה בכדי לרחק את האדם מעבודתו יתברך ולהחליש דעתו ביותר חסודחלילה, רק פונתם הטובה הוא רק לקרב ולהזהיר את ישראל שיהיו קדושים וטהורים ויתרחקו אפלו מפגם כל שהוא, כי בודאי כך ראו להם לפי עצם קדשתם משרשם, אבל אדעלפריכין אפלו מי שפגם כמו שפגם רחמנא לצלן בודאי צריך לקים מאמר הפתוב: אל תרשע הרבה, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: מי שאכל שום וריחו נודף תחוד ויאכל שום ויהי ריחו נודף יותר. ובודאי צריך האדם להחיות ולחזק את עצמו בכל עת תמיד יהיה איך שיהיה, כי צריכין להזהר שלא לקבל היראה והמסור לרעה חסודשלו להתרחק עלידי זה ביותר, רק שיהיה בבחינת יראת השם לחיים דיקא דהינו לקרב את עצמו לשם יתברך עלידי היראה והמסור ולא להתרחק חסודשלו, רק אדרבא מעצם היראה יחזק את עצמו לקים דברי רבותינו זכרונם לברכה שהזהירונו להאמין בחסדו וטובו יתברך שאינו נפסק לעולם ולחזק את עצמו בכל עת להתחיל מחדש בעבודת השם: [שם אות כח]

תפלה ואמונה ונסים וארץ ישראל הם בחינה אחת ותלויים זה בזה. וכפי הפגם שפוגמין בהם חסודשלו מאריכין הגלות, וכפי מה שאיכין לעסק בהם ולתקנם כמו בן מקרבין הגאלה (לקוטי מוהר"ן א, סימן ז).

תפלה היא בחינת אמונה, ומסגל לזכרון ונצל משכחה שהיא תלויה בפגם אמונה (שם).

... ועורנו שמהיה תפלתנו נכונה וסדורה ושוורה בפינו ובלבבנו, ותגלה נסים ומופתים בעולם "למען דעת כל עמי הארץ כי ה' הוא האלקים אין עוד". ותזכור את עמך ישראל להוציאם מתוקף גלותם, אשר גלית אותנו זה כמה שנים, ותמהר ותחיש לגאלנו ונזכה לשוב לארצנו, ותביא לנו את משיח צדקנו במהרה, ויקים מקרא שכתוב, והיה צדק אזור מתניו והאמונה אזור חלציו. אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף. וקום לנו מקרא שכתוב, תבואי תשורי מראש אמנה. במהרה בקימינו אמן: (לקוטי תפילות - מתוך תפילה ז)



מסע